

DRYGANT (1) *sb m*

I sg drygânt(e)m.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (ten sam przykład) – XVIII w.

Ogier, stadnik; admissarius equus Cn:

W przen: [złodziej] Káletę rewiduie/ kiefzenia okleśni. [...] Iuż tám bráćie tobolá/ iuż worek pod ftráchem; Szedłeś z domu Drygantem/ wroćifz fię Wáńáche^m. KlonWor 36.

KN